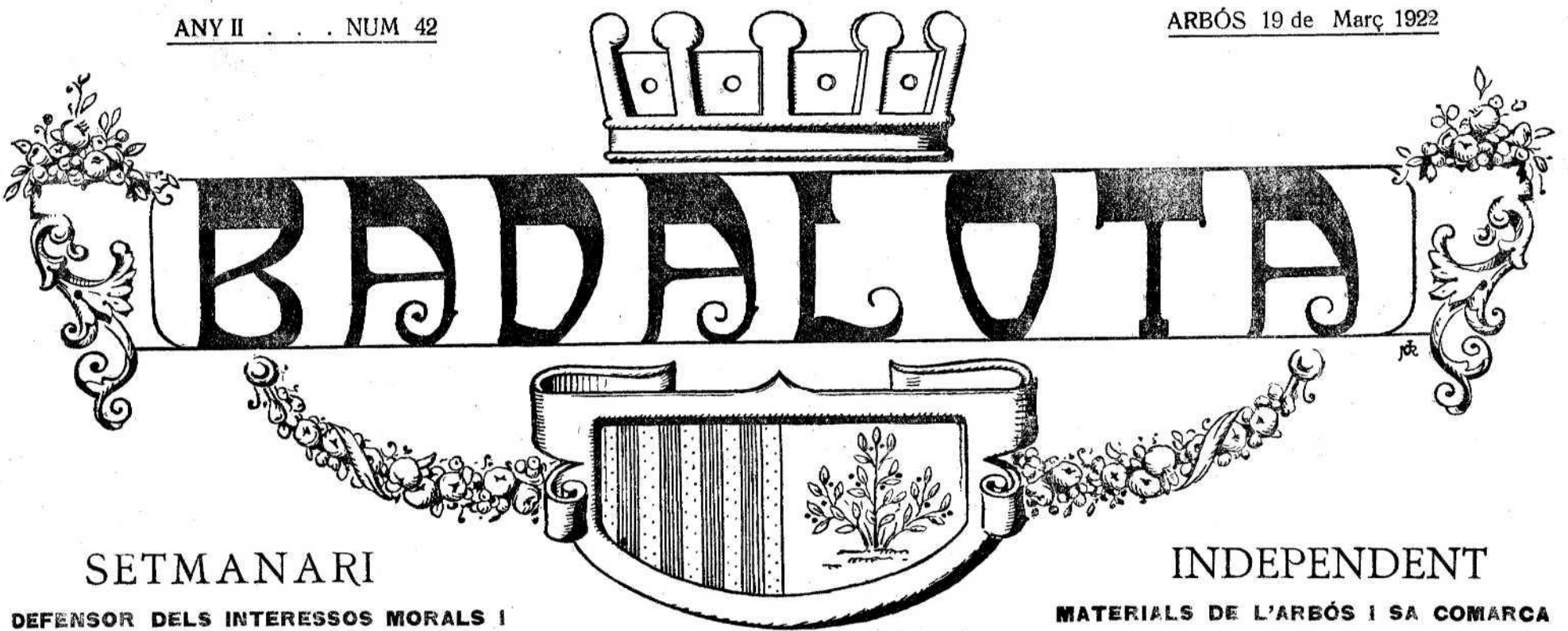

SETMANARI

INDEPENDENT

DEFENSOR DELS INTERESSOS MORAIS I

MATERIALS DE L'ARBÓS I SA COMARCA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
 Arbós i comarca, un mes, 0'50 ptes. : Fora, trimestre, 2 ptes.
 Estranger, 1 any, 12 ptes. : Núm. corrent, 15 cts. : Atrassat, 25

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
 Carrer de Sant Julià, 2

ANUNCIS, ESQUELES I REMITITS
 A PREUS DE TARIFA

BANC COMERCIAL DE TARRAGONA

— AGENCIA DE ARBÓS —

Casa central: Apodaca, 24

Agencies:

Caixa Auxiliar: "Bolsin de Tarragona"

Rambla de Sant Joan, 27.—TARRAGONA

Torredembarra
 Morell

Tenim el gust d'assabentar a nostres clients del traspàs de les oficines d'aquesta Agencia a la Rambla Gener número 1, (Xanfrà carrer Major, 64) quin local posem a llur disposició i en el que podran realitzar totes les operacions de Banca i Borsa a les que el Banc

ve dedicant-se

Arbós del Penadès, Març 1922

La Casa Marcellí Jané

en relació amb les importants empreses bancaries de Barcelona «S. A. Arnús Garí» i «Soler i Torra Germans» per a la celebració dels corresponents contractes, es complau en participar-ho als seus distingits amics i coneguts que repetidament l'han honrat amb la seva confiança oferint la gestió de compra i venda de valors i monedes cotitzables a la Borsa de Barcelona i per a totes aquelles altres operacions de Banca i Borsa.

**Oportunament es comunicará
 el començament de les operacions i hores de despatx**

L'exploració del món

II

SHACKLETON

Geloses estan les regions polars dels seus enigmes i si en permeten la lenta solució no és sens cobrar-ne dolorosos tributs. La conquesta del Pol Nord ha sigut més estipendiada i ha llevat més vides que no pas la del Pol Sud. Segons estadístiques, en la primera fins l'any 1916 s'hi esmerçaren 100 milions de pessetes i 780 vides, mentres que la segona, des de l'Expedició Cook de l'any 1777 a la desgraciada de Scoott de l'any 1912, costà 14 milions de pessetes i un menor nombre de víctimes.

A aquestes té d'afegir-s'hi ara la pèrdua d'un dels exploradors més animosos i més experts en la lluita contra el rigor de les zones glacials: la de Sir Ernest Shackleton, mor el dia 8 de Gener d'enguany, quan no havia fet més que encetar un magne projecte d'exploració de les regions antàrtiques.

Era aquest el quart viatge que hi realitzava. Fou el primer el de l'any 1901: hi anà com a subaltern de la expedició «Discovery» (1901-1904) manada per Scoot. Caigué víctima d'un terrible atac de escorbut que al posà just al caire del sepulcre.

No se acoquinà Shackleton i a l'estiu de 1907 organitzava una altra expedició baix el seu comandament. La feu amb el «Nimrot» i durà dos anys. Durant la mateixa pujà al cim del Erebus, volcà que obra la seva fornàl en mig dels gels; i desde allí amb dos companys emprengué camí cap al Pol Sud. Mes els obstacles i la manca de queviures l'obligaren a tornar enrera quan havia arribat a 170 kilòmetres de l'eix de la terra.

Son esperit audaç frisava per a domenyar l'esquerpia del continent antàrtic i combinà un tercer viatge. Deixem que ell mateix ens digui ço que era l'objecte principal del seu plan «...atravessar el continent austral d'un mar a l'altre, o sigui des del mar de Weddeell al de Ross. Aquesta serà la major jornada polar empresa per l'home... Encara que totes les rames de la ciència seran estudiades amb sollicitud, la finalitat principal del nostre viatge ha d'esser el continent polar...» Aquests dos mars estranquen el suposat continent precissament a l'indret del Pol. L'itinerari passava per aquest punt; la primera part de la ruta encara mai no ha sigut trepitjada per ningú; la segona sols per Amudsen i Scoott.

Dividí l'expedició en dues seccions. Una era la destinada a efectuar la atrevidíssima travessia; tenia per quefa al mateix Shackleton; sortí de Buenos Aires el 26 d'Octubre de 1914 a bordo del «Endurance». L'altra tenia encarregada la missió d'esperar la primera en el mar de Ross per a recollir-ne

els expedicionaris si el clima mostrant-se propici la feia reeixir en la gosada empresa. Anava manada per Mac-Kintosh i emprengué el viatge des de Nova Zelanda tripulant la «Aurora».

Shackleton féu escala a Georgia i al sortir d'aquesta illa sofí la decepció de trobar el mar embrasat de grossos bancs de gel fins a latituds que, a l'estiu, pertoca estiguin lliures d'ells. No es descoratjà i amb valentia i perícia anà esmunyint-se entre els obstacles en constant avançament cap al Sud. Vers la costa, aprofitant els espais lliures d'aquell apilotament de tèmpanes que agafava una estesa de 1800 kilòmetres. El dia 10 de Gener de 1915 entrava en el mar de Weddell. Avançà al llarg de la costa de la Terra de Caird atancant-se a la Terra del Príncep Leopold; punt triat per al desembarc. Mes aquest no pogué efectuar-se; l'aglomeració de gels esdevenia cada vegada més compacte impossibilitant la navegació. A primers de Febrer el termòmetre baixà a 14 graus sota zero; a últims de mes el descens de temperatura arribà a 24 graus sota zero. Els gels lliures quedaren soldats en un sol bloc i l'«Endurance» restà encastat sobre l'immensa placa gelada que agafant un moviment rotatori l'arrastrà a través del mar de Weddell allunyant-lo de la costa.

La situació es feu perillosíssima i plena d'angoixes. Dels vaixells que hagin sigut empresonats pels gels sols el *Fram* de Nansen ha pogut ventar-se d'haver resistit les formidables embestides dels *Icebergs*, que, procedents de la dislocació dels bancs de glaç ocasionada pels vents i les corrents marines, es llencen a luites fantàstiques i a topades esmicoladores de tot ço que es trobi sotmès a les seves pressions. A l'Abril el camp de gel sofí els terribles paroxismes precursors d'aquestes col·lisions. Davant el risc de morir esclafats Shackleton decidí abandonar el vaixell emportant-se'n les xalupes, queviures i material científic. Eren 28 expedicionaris. Durant 60 dies els rondà la mort cavalcant en ales de les tempestes. Succeí un període de bonança trencat a l'Octubre pels fenòmens del desglaç. Les convulsions dels gels tombaren, sobre un costat, l'«Endurance» ja seriament malmès; el 27 del mateix mes la seva pressió l'acabà de capolar com la nou dins el trençador.

Durant aquest temps havien sigut arrastrats lluny de tota costa: la més propera, la de la Illa Paulet, la tenien a 640 quilòmetres. Perdut l'«Endurance», feren el conhort de dirigir-se a terra arrastrant les xalupes i demés impediments per sobre la mar entrespolada de glaç. El treball era exhaustiu: adés tenien de salvar abruptes caramullaments de bancs de gel, adés atravesaven canals de mar lliure que clivillaven la crosta glaçada, adés esquerdes pregones els obligaven a llargues voltes; jornada hi havia que sols avançaven una milla. Defalliren de cansanci i van abandonar el seu propòsit amb la sola esperança de que l'acentuació del desglaç, ja que s'apropaven a l'estiu, i les fluctuacions dels vents i les ones arrastressin cap a terra l'illa de gel que havien quedat tripulant.

I passaren Novembre i Desembre de 1915 sens que variés la situació. Una segona provatura d'acostar-se a terra per les seves forces tampoc reeixí. Gener i Febrer de 1916 transcorregueren igualment mancats de vents de direcció apropiada perquè la illa de gel fos empena en la desitjada direcció. Minvaven els queviures imposant-se la restricció de racions, el petroli tenia d'estalviar-se, les lones de les tendes queien fetes pellingos i l'horror d'una hivernada mortal es columbrava paorosa quan bufaren vents propicis i la illa de gel fou portada cap el mar lliure. Això passava el 27 de Març. El 7 d'Abril, rosegada l'illa per la fúria de les ones i disgregada pel desglaç fou abandonada pels seus ocupants que amb les xalupes es dirigiren vers la illa Decepció. La lluita amb el mar fou tan penada i tal càstic del fret que, acabats de forces, tingueren de contentar-se de poder abandonar, el 16 d'Abril, l'illa Elefant, abrupta, inhospitalària, tota ella gel, coberta sovint per les ones en dies de tempesta.

Les virtualles sols abastaven per cinc setmanes. Després d'haver-se procurat els expedicionaris una grota en la massa de gel, Shackleton, amb cinc voluntaris eixí de la illa el dia 24 d'Abril, servint-se d'una xalupa i es dirigí en busca d'un problemàtic socor. Després de 16 dies de navegació per un dels mars més temibles del globus, tanta n'és la fúria del vent i l'encrespament de les ones, logrà arribar a la Georgia pel cantó sud, precisament a la part contrària d'on es troben les pesqueries de Stromnes, la qual cosa els obligà a travessar a peu la illa, que és bastant abrupte amb montanyes de 800 a 1200 metres d'alçada. El dia 20 de Maig arribaren a la principal factoria havent fet alguna etapa caminant 36 hores seguides. El 23 de Maig sortí Shackleton amb un ballener en auxili dels 22 companys que havien quedat a la illa Elefant: les boires i l'estat dels gels impediren el salvament. Dues expedicions més organitzades a Port-Stanley i Punta Arenes—amb l'ajuda aquesta última del govern de l'Uruguay—fracasaren igualment. llavors Xile posà a la disposició de Shackleton l'escampavies «lelcho» que sots la perícia del pilot segon de l'armada xilena don Lluís A. Pardo sortia de Punta Arenes el dia 25 d'Agost i 10 dies més tard, havent sofert perillósos contratemps, tornava amb la satisfacció d'haver pogut salvar els 22 expedicionaris dels quals 14 eren homes de ciència i els restants mariners. Després de 4 mesos i mig de mortal espera, reduït el seu aliment a foques i pingins desconflaven de tot auxili. Es salvà l'història de l'expedició, fotografies i cintes cinematogràfiques.

FONT D'HORTA

Conte

A l'amic J. Vidiella Bonet que és el bàlsam dels meus sentiments.

A fora bat la neu contra les rames fent tremolar els ocellets estemordits. Va enfosquit. Un aplec de casses es bressola en la falda d'un turonet on s'hi redreça un castell feudal amb tota magnificència.

A baix, per entre el caseriu, en la taverna, es juga, es beu, es mata el temps entre rialles bordelleres, cofes esquerpes, virilitat, embrutiment...

A dalt, en un pulcre estatge, tot olor, tot bondat, es resa, s'adora, s'esfuma l'estança amb perfumat incens,... i una sala mes enllà, sobre cadires seda i randes, amb un llibre a la mà, caldejats per a la flama de la llar, entre somnis, s'endormeixen els senyors.

¿Pobre caminant que del lluny s'apropa portant dessota el braç el seu tresor?... duu molt de fret, molta fam, de roba poca, i per entre la neu va caminant.

A toc d'oració les portes del castell ja s'han tencat.

Arriba el caminant, al castell, mira, i fa que no amb el cap... que les grandeses gairebé acullen la humilitat... i en la taverna es posa, boi extenuat. Al veure'l els de dintre l'estiren d'un grapat, i assentant-lo per força el volen fer tocar, i ell amb l'esperança de que té de sopar, agafa el llaud polsa ses cordes fent vibrar. Mes jaíl que el llaud plora, blasfema fins de l'art,... els sentiments s'allunyen i l'ànima se'n va,... els dits encarbolant-se no poden ni tocar,... i el trovador demana sumís un tros de pa.

Tothom s'escandalitza. Per entre la xusma en surt un decidit; posant-se mà a la bossa li diu al taverner: «doneu-li de sopar;

que jo en responc sempre, de quan pugui gastar».

I encara be l'aubada no havia despertat, quan al peu del castell el van fer tocar.

Així és l'artista d'avui; quan tancant-li son crèdit la riquesa, per algú apoïat arriba a les portes del palau del art i de la Glòria, és tot quant pot assolir.

Més... és inverossimilitat.

A. TRILLAS MIRET

Vendrell, Març de 1922

De fora i de casa

¿Serà veritat que alguns pobles no saben o no poden governar-se sols, i necessiten la tutela d'altres mes forts i pràctics?

Aquest es el dubte que ens ofereix el cas d'Irlanda.

Lograda espontàniament la seva completa autonomia, amb el dret de tenir exèrcit i marina propra, i retirant-se les tropes angleses del seu territori, semblava que una era de Pau i Progrés havia de projectar la seva benèfica ombra en tota la Illa. En lloc d'això, entre els partidaris d'en De Valera (El Marí i Julià Irlandès), els d'En Griffitha Dublin, i els d'En Carson al Ulster, estan deixant la pobre Irlanda com un drap brut però, per dissoni brut de sang Nacionalista. Deu fagi que acabi aviat tan lamentable espectacle, i que amb millor seny la vista fixa en la seva nova Pàtria, es donguin tots els Irlandesos un abraç de Pau, ço que nosaltres catalans desitgem coralment, puig així com sentim les seves alegries patriòtiques, així també les seves ferides fratricides ens apenen.

■ ■ ■

Està vist que això de la estabilitat governamental a Espanya es un mite. Sis mil pessetes cobren anyalment de cesantia els ex-ministres no es gran cosa si fossin uns pocs, però al pas que anem, aviat seran a centenars que fumarán aquesta breva pagant el poble Espanyol.

Lo mes trist es l'infecunditat dels treballs dels Governos per manca de temps de provar i portar a la pràctica els projectes que presenten al Congrés. Tal va succeir amb els projectes de Foment del Sr. La Cierva en un Govern passat, i tal ha succeït ara amb els projectes rentístics del Sr. Cambó.

Per dissoni ço que haurien costat els primers també es gasta a la guerra del Marroc, quedant-nos com a visió fantàstica aquella munió de carreteres, pantanos, ferrocarrils, etc., que havien de transformar tota Espanya en una nova vida d'activitat i treball, i en quant als projectes del Sr. Cambó, molts tal volta s'alegrin de la seva caiguda, per lo impopular que sempre resulten uns nous impostos, però la realitat cruel i burlesca del dèficit de mil milions de pessetes cada any en el pressupost nacional, vindrà a donar la raó al Sr. Cambó que amb la seva clarividència, volia evitar aquest desastre, encara que fos a costa de la seva popularitat personal.

■ ■ ■

Amb motiu de la darrera interpel·lació d'en Romanones en el Congrés sobre la suspensió de garanties constitucionals, alguns diputats han qualificat a dit polític de «Parsant», degut a que essent ell mateix qui va establir dita suspensió quan era Govern, ara que està a la oposició, demanava, en nom dels principis liberals que diu professar, el retorn a la vida Constitucional.

Es natural que l'esmentada suspensió de garanties té de desaparèixer, quan les circumstàncies de la política i la situació social ho permetin, lo qual a judici del Sr. Maura, no era temps encara, i com a epíleg de la farsa, el Sr. Romanones provocà la caiguda del Govern Maurista, adoptant la postura d'únic defensor de la Llibertat, Igualtat, Fraternitat i totes les «lats» i «tuts» de l'himne de Riego.

Nosaltres que sabem de quin peu coixesa l'es-mediat polític, li direm que, entre les garanties constitucionals i el ressó dels trets de les pistoles «Stari» per un costat; i la suspensió de garanties, i la pau i tranquil·litat social per un altre, obtem per lo últim, i apostem cinc cèntims que encara resultarem més lliberals que en Romanones.

J. C.

Història de Catalunya

XIV

Les invasions: els romans.

Havent entrat una part de l'exercit de Pompeius per Aragó i l'altra part per Catalunya, les lluites entre aquestes forces i les que manaven, combinades, Sertorius i Perpènia, devien sovintejar, encara que ens n'hagin arribat molts escasses notícies. Que aqueixes lluites no foren sempre favorables a Pompeius i que aquest degué vèncer no pocs obstacles abans d'aconseguir l'altra banda de l'Ebre —amb tan d'afany cercada per tots els enviats de Roma que pretengueren dominar Espanya— es des-prèn d'una carta enviada pel mateix Pompeius al Senat romà tres anys després d'haver entrat a la nostra terra. I en aquest document confessa també que tingué d'abatre la supèrbia dels lacetans i dels ilergetes: fen açó sospitar que les esmentades tribus—ja tan inquietes d'antic—aprofitaven l'ocasió d'aquella lluita civil entre els capitosts romans per a repejir llur gest de sublevació contra tot jou llatí, vingués de qui vingués.

Prosseguint Sertorius ses campanyes, i quan li mancava poc per apoderar-se de tota la Celtibèria, envià Enrenuleius i Perpènia—aquest amb vint mil infants i cinc cens cavalls—per a que, units, defensessin les costes de Catalunya i València; però ambdós foren reluts per Pompeius que seguia a l'Espanya Citerior mentre el seu segon, Metel·lus Pius, era a la Ulterior. Ben prompte aquests dos generals tingueren que resistir l'envestida del mateix Sertorius, prop del riu Xúquer; i quan, després de mantes batalles, l'animós Sertorius—confiat en la lleialtat dels que el voltaven i sense sospitar l'enveja i ambició de Perpènia—es disposava a vèncer definitivament a Pompeius, fou occit traïdorament en un convit, l'any 73 a. de J. C., segons el pla preparat per Perpènia.

Encara que el punt on tingué lloc l'homei de Sertorius ha estat objecte de controvèrsia entre els historiadors és gairebé segur que tan vil atemptat es consumà a Etosca (avul Aitona). La nova d'aquesta mort, en escampar-se entre els soldats del gran general, fou sentidíssima, com ho fou en quasi totes les terres ibèriques; i el desesper de les legions sertorianes fou tan pregon que algunes—com una de cavalleria que estava prop de Vich—preferiren morir a seguir vivint sense llur cabdill; i es maren lluitant valerosament uns soldats contra els altres.

Perpènia assolí amb la seva traïdoria ço que tan havia cobejat: el suprem comandament de les forces sertorianes; els hispans, però, no podien oblidar un procedir tan repugnant ni l'alta vàlua del capitost occit, i els lusitans, especialment, feren públiques manifestacions per a rebutjar l'homei, costant-li molt al tirá—que amb tiranies va prompte desmascarar-se—de domtar-los adés amb promeses i mercès adés amb amenaces i càstigs. No tardà, emperò, a rebre el pac que es mereixia: Pompeius anà a l'encontre de son exercit, l'anorrea i feu morir a Perpènia i a tots els que l'havien ajudat en el crim contra Sertorius.

Per la còpia:

R. E.

FUTASES

CAIRES DE LA VIDA

Un es de color de rosa
I l'altre mig emboirat,
Aqueix, de l'humanitat
Quasi be sempre en disposa.
Es aquell caire primé
D'escassíssima durada
I l'home sols de passada
En pot fruir el seu bé.
En la societat del mon
No deu doncs l'home apurar-se
I no deu mai esbravar-se
En perjuí d'un segon.
Que el seu projecte s'espalla?
Doncs, calma i resignació,
Ja que no es pot dir alló
D'aqueix mon: Passeu-me ratlla.
Com el mingo del billar
Un a d'estar sempre al tanto
I si convé rebre un tanto
Ha de fer mirà i... callar.

MARINGO

CRONICA ARBOSENCA

MUNICIPAL

Sessió del dia 14 de Març.

Assisteixen els Regidors senyors Pujol, Mafé, Just, Rovira, Amiguet, Soler i Roig, presidint l'Alcalde senyor Cruafes.

S'acorda autoritzar a don Joan Montañés per a cobrar de la Diputació l'import del 50 per cent de bonificació sobre la moratòria que té concedida aquest Ajuntament.

El senyor Mafé dona compte dels acorts adoptats per l'Assamblea d'Alcaldes de la província celebrada el diumenge passat a Tarragona, per a tractar de l'augment de preu de l'electricitat, a la qual assisí per delegació d'aquesta Alcaldia, dient que en el mateix acte es dirigí un telegrama de protesta a l'Excm. senyor Ministre de Foment i es nomenà una Comissió executiva que portarà a cap els treballs necessaris per tal de que no tingui efecte l'augment anunciat.

El senyor Rovira pregunta si s'ha presentat de pocs dies cap denúncia contra pastors a l'Alcaldia, contestant-li aquesta negativament.

I s'aixeca la sessió.

RELIGIOSA

Diumenge III de Quaresma: Festa de sant Josep, Espós de Ntra. Sra.—A les 10 ofici solemne a honor del Sant; a la tarda a 2 quarts de 4, doctrina, i a les 5 funció quaresmal.—Dijous a les 9, ofici a honor de Sant Josep Oriol.—Divendres a les 5 de la tarda, exercisís del Via-Crucis.—Dissabte: l'Anunciació de la Verge Santíssima: les Mises i Ofici com en dia de precepte.

Misses; Dilluns a les 7 per Ana Lidia Sommer; dimarts tres per Josep Santacana; dimecres a 2 quarts de 8 per Antonia Rosell; dious tres per Rosalia Romagosa; divendres a les 6 per Jaume Marquès, a les 7 per Maria Figueras, i a 2 quarts de 8 per Francesc Gener Roquer (a. c. s.)

Bateig: Dia 12 Julià Gener Figueras, fill de Joan i Montserrat.

Obit: Dia 13 enterrament i funeral de Francesc Amiguet Batlle; rebé tots els Sants Sagraments (R. I. P.)

ARTISTICA

TEATRE ARBOSENSE

Avui a les 10 en punt del vespre
La formosa comèdia d'EN POUS I PAGES
PRIMERA VOLADA

i la divertida comèdia d'en PITARRA
CURA DE MORO

Dissabte, dia 25: Festivitat de l'Anunciació
TERRA BAIXA

del gran GUIMERA

Detalls per programes.

VARIA

De la vida que passa.—Ai pobre de mi, que faré avui per dinar?—així s'exclamava una dona l'altre dia a la plaça.—En tot Arbós no he trobat una mala lliure de patates.

D'haver-ne trobades, estem completament d'acord que la lliure hauria sigut mala i mala la mercaderia; ja fa temps que això dura. Cares i dolentes. Potser ens hi acostumarem; a tantes coses ens hem acostumat. No hi hauria algú que hi pogués posar remei?

■ ■ ■

PERCALS per bates i camises —Arribats els gustos més elegants per a la nova temporada, els compreu a LES AMERIQUES.

■ ■ ■

Un sol roent i una calor sufocant han vingut a esvaïr les boïres que dies passats ens refrescaren bon xic. Hom diria que l'estiu vol treure el nas i es sent la necessitat d'alleugerir-se de roba; mes cal recordar que estem en el mes de Març i el Març marseja, ço que vol dir que no ens en podem fiar massa.

■ ■ ■

PERCALS per bates i camises.—Arribats els gustos més elegants per a la nova temporada, els trobareu a LES AMERIQUES

■ ■ ■

El nostre Magnífic interpreta magníficament les Ordenances Municipals; però al enssems palesa una magnífica bona fe no volent mas que obres d'embelliment en enraonous que son treballs de consolidació.

Si els seus membres han passat per la Rambla i han donat una ullada, fent com qui no mira, crelem que a hores d'ara ja s'hauran convençut de que es consolida la linia quebrada de tal forma que hom pert les esperances de que arribi un dia que sigui possible tenir-ne la aliniació convenientment arranjada.

A més es escrupulós nostre Ajuntament: discuteix i mida minuciosament si un carrer deu tenir 17 pams, sin'ha de tenir 20; tallem a 19? Li ve d'un pam. Ho alabem. Però a la Rambla pert l'art de comptar i allí no li ve de quatre pams.

■ ■ ■

PERCALS per bates i camises.—Arribats els gustos més elegants per a la nova temporada, els trobareu a LES AMERIQUES

VENDRELL : IMPREMTA RAMON : TELÉFON 770

Representant a l'Arbós : Ramón Escarrá : Major, 34

Blondas y encajes al bolillo

Mantelerias Bordados

E. Vall-Borrás

Major, 33 Arbós Condal, 7 Barcelona

Pneumosal Castellvi

Balsàmic-reconstituent

BRONQUITIS - CATARROS - TUBERCULOSIS - DESGANA
DEBELITAT GENERALDe venda en totes les bones Farmacies i en la del autor:
Farmacia Castellvi, VENDRELL

2 CASES

en venta, situades al millor punt de la vila,
raó: C. Mas carer Major, número 56.

Elaboració de ví sense alcohol

MARCA MOSTUVA (nom registrat)
CINTO RIBOSA

Banyeres del Penedés

(Tarragona)

ANTON FELIU

Contratista d'obres

Planos i Pressupostos gratis

Cases Noves, 4

ARBÓS

PRODUCTES, APARELLS
I MAQUINARIA

PER A

AGRICULTURA I ENOLOGIA

P. PLANA MANÉ

Dr. Robert, 28. — VENDRELL

La casa té establert un Laboratori per a exàmen i graduació de vins

"Hotel Moderno"

Propietaris: Jover i Solé Germans

TOT CONFORT — PREUS REDUITS

SITUAT EN EL PUNT MES CÉNTRIC DE

BARCELONA

Carrer del Hospital, 5, 7, 9 i 11—Teléfon 2239

Vidua i fills de Salvador Ribé

Taller mecànic de

Ebanisteria i Fusteria

Palma, 14 i 15. — ARBÓS

La Fabril Española

Fábrica de serrar

Arbós del Penedès

ES VENEN:

Tacos de llenya de roura, olivera y cep
propis per a cuina económic, estufes
i demés, a 3'50 pessetes els 40 quilos.

Estelles de pi seques, a 2'50 pts. 40 quilos.
Ceps senses, desarrelats 2'20 pts. 40 quilos.
Ceps trocejats, a 2'50 ptes. els 40 quilos.

Preus per a pocs dies i en grans partides rebaixa de preus

Carretera del Vendrell.

Telefon núm. 690

FUTBOL

DIA 26 DE MARS

Gran Partit

entre l' "ARGOS F. C." de Barcelona
i l' "Agrupació Deportiva" d' Arbós

En el camp d'Esports d'aquesta vila

A les 4 en punt de la tarda